

Sygn. akt VI P 340/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ Dnia 12 października 2018 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk - Południe w Gdańsku Wydział VI Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Beata Piórek

Protokolant Monika Kłosek

po rozpoznaniu w dniu 2 października 2018 r. w Gdańsku

sprawy z powództwa A. W.

przeciwko (...) SA w Z.

o należności z tytułu powrózy służbowej

I. Zasądza od pozwanego (...) SA w Z. na rzecz powódki A. W. kwotę 2475 £ / słownie : dwa tysiące czterysta siedemdziesiąt pięć funtów brytyjskich/ tytułem zwrotu kosztów noclegów oraz 3 771, 13 zł / trzy tysiące siedemset siedemdziesiąt jeden złotych 13/100 / tytułem zwrotu kosztów przejazdów wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 7 06 2017r. do dnia zapłaty.

II. W pozostałym zakresie powództwo oddala.

III. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 738 zł / siedemset trzydzieści osiem złotych / tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego

IV. Wyrokowi w punkcie I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwot 2475 £ / słownie : dwa tysiące czterysta siedemdziesiąt pięć funtów brytyjskich/ oraz 3 771, 13 zł / trzy tysiące siedemset siedemdziesiąt jeden złotych 13/100 /

V. Nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk- Południe w Gdańsku kwotę 596 zł / pięćset dziewięćdziesiąt sześć złotych / tytułem części opłaty od pozwu od obowiązku uiszczenia której powódka była zwolniona z ustawy oraz kwotę 191, 38 / sto dziewięćdziesiąt jeden złotych 38/100 /tytułem zwrotu części wydatków .

Sygn. akt VI P 340/17

UZASADNIENIE

Powódka A. W. pozwem z dnia 7 czerwca 2017 r. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanej (...) S.A. z siedzibą w Z. kwoty 6750 funtów brytyjskich oraz kwotę 5453,60 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów wykorzystywania samochodu prywatnego do celów pracodawcy oraz tytułem ryczałtu za nocleg w podróży służbowej za okres od 16 lipca do 3 grudnia 2015 r. Jednocześnie powódka wniosła o zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka podała, że jest zatrudniona w pozwanej spółce od 7 lipca 2015 r. na stanowisku referenta za wynagrodzeniem miesięcznym 3500 zł brutto. W umowie wskazano jako miejsce pracy (...) S.A. Biuro w G..

Powódka wskazała, że wypełniając polecenie służbowe, w dniu 16 lipca 2015 r. udała się do M. w Wielkiej Brytanii, gdzie świadczyła pracę na rzecz spółki w jej biurze. Podała, że świadczyła pracę w miejscowości M. z przerwami na powrót do Polski do kwietnia 2016 r. Powódka podniosła, że w związku z tym, iż pracodawca poinformował ją o tym, że będzie regularnie wykonywała pracę w tymże biurze w M., wynajęła od 1 sierpnia 2015 r. dom w miejscowości W.. Podniosła, iż powyższe wynikało z faktu, że pozwana, pomimo regularnego świadczenia pracy w Wielkiej Brytanii, nie zapewniała jej mieszkania służbowego. Celem zminimalizowania kosztów utrzymania w Wielkiej Brytanii, powódka zdecydowała się wynająć niewielki dom na obrzeżach M., w którym z przerwami na podróż i pracę w Polsce zamieszkiwała w całym objętym sporem okresie. Powódka dojeżdżała codziennie z ww. domu do biura pozwanej samochodem osobowym stanowiącym jej własność.

Wskazała, że pozwana wypłacała jej, obok wynagrodzenia podstawowego wynikającego z zawartej przez strony umowy o pracę, także diety, za czas odbywania podróży służbowej do M..

Powódka podniosła, że pomimo skierowania jej do odbycia podróży służbowej, pozwana nie zapewniła jej zakwaterowania w miejscu wykonywania obowiązków służbowych w okresie podróży służbowej. Podała także, że do dnia wniesienia powództwa, pozwana nie wypłaciła jej także ryczałtu za noclegi. Powódka zaznaczyła, że pozostali pracownicy pozwanej wykonujący obowiązki służbowe w M., mieli zapewnione mieszkanie służbowe.

Podała, że przebywała w podróży służbowej w następujących okresach:

- 1) od 16 lipca 2015 r. do 26 września 2015 r. – 73 dni,
- 2) od 3 października 2015 r. do 3 grudnia 2015 r. – 62 dni.

Łącznie w okresie od 16 lipca do 3 grudnia 2015 r. była w podróży służbowej przez 135 dni. W związku z powyższym, w ocenie powódki należy jej się zwrot kosztów noclegu za czas podróży służbowych w wysokości 6750 funtów.

W ocenie powódki niezależnie od ryczałtu za noclegi oraz diety, pracownikowi przebywającemu w podróży służbowej przysługuje także zwrot używania przez niego w celach służbowych samochodu osobowego niebędącego własnością pracodawcy. Podała, że w okresie od 16 lipca 2015 r. do 3 grudnia 2015 r. odbyła 2 podróże służbowe do miejscowości M., gdzie wykonywała obowiązki powierzone jej przez pracodawcę. W związku z powyższym, za zgodą pracodawcy odbyła podróż z miejsca zamieszkania w Polsce do Wielkiej Brytanii stanowiącej jej własność samochodem osobowym marki F. (...) pokonując 2013 km. Wskazała, że należny jej zwrot kosztów z tytułu wykorzystania samochodu prywatnego w podróży służbowej to kwota 1682,47 zł.

Wskazała, że każdego dnia roboczego pokonywała trasę z miejsca zamieszkania w Wielkiej Brytanii do miejsca pracy, tj. 23,50 km w jedną stronę, co daje 47 km w obie strony. Podała, że w okresie objętym sporem stawiała się w M. do pracy 96 razy, z tytułu wykorzystania samochodu prywatnego do celów służbowych należy jej się zwrot kosztów przejazdu samochodem prywatnym w wysokości 3771,13 zł.

Łącznie powódka domaga się zasądzenia kwoty 6750 funtów oraz 5453,60 zł, na którą składa się:

- a) zwrot kosztów zakwaterowania w Wielkiej Brytanii w trakcie trwania podróży służbowej – 135 dni x 50 funtów – 6750 funtów,
- b) zwrot kosztów związanych z używaniem prywatnego samochodu do celów służbowych w kwocie 1682, 47 zł, w zakresie w jakim dotyczy on dojazdu z miejsca zamieszkania w Polsce do miejsca tymczasowego zamieszkania w Wielkiej Brytanii (2013 km x 0,8358 zł),
- c) zwrot kosztów związanych z używaniem prywatnego samochodu do celów służbowych w kwocie 3771,13 zł w zakresie w jakim dotyczy on dojazdów z miejsca tymczasowego zamieszkania w Wielkiej Brytanii do biura pozwanej w M. (96 dni x 47 km x 0,8358 zł). (pозew, k. 2-4)

Pozwana (...) S.A. z siedzibą w Z. w piśmie z dnia 19 października 2017 r. zobowiązała się do zapłaty powódce równowartości kwoty, którą zapłaciła z tytułu najmu domu w okresie wskazanym w pozwie, tj. za 4,5 miesiąca. Pozwana wskazała, że biorąc pod uwagę miesięczny czynsz najmu płacony przez powódkę w wysokości 550 funtów, uznaje roszczenie powódki z tego tytułu kwoty: 550 funtów x 4,5 miesiąca = 2474 funtów (11 915, 39 zł).

Pozwana podniosła, że żądanie przez powódkę 6750 funtów tytułem ryczałtów za noclegi, w sytuacji gdy faktycznie wydatkowała (i to wspólnie ze swoim partnerem) na ten cel kwotę 2475 funtów, a więc 3 razy mniejszą, jest nadużyciem prawa w rozumieniu art. 8 k.p. W ocenie pozwanej zasądzenie kwoty 6750 funtów od pozwanej na rzecz powódki spowodowałoby oczywiste pokrzywdzenie pozwanej oraz bezpodstawne wzbogacenie powódki.

Pozwana wskazała, że nie uznaje roszczenia powódki co do kwoty 1682,47 zł i wniosła o jego oddalenie w całości. Spółka podniosła, że prawdopodobnie w związku z tym, iż powódka odbyła podróż ze swoim partnerem, nie była zainteresowana odbyciem podróży samolotem, na koszt pozwanej. Powódka została poinformowana, że nie ma zgody na taki rodzaj transportu i nie dostanie zwrotu za przejazd prywatnym samochodem do Wielkiej Brytanii. Podróż z G. do Wielkiej Brytanii samochodem jest wielokrotnie droższa, długotrwała i męcząca w porównaniu z podróżą lotniczą, zatem w ocenie pozwanej jest ekonomicznie nieuzasadniona dla pozwanej jako pracodawcy.

Następnie pozwana wskazała, że uznaje roszczenie powódki o zapłatę kwoty 3771,13 zł z tytułu korzystania z prywatnego samochodu osobowego na przejazdu z miejsca zamieszkania w Wielkiej Brytanii do miejsca pracy w Wielkiej Brytanii.

Ostatecznie pozwana spółka uznała roszczenie co do kwoty 15 686, 52 zł (w tym: kwota 3771,13 zł – z tytułu przejazdów w Wielkiej Brytanii z miejsca zamieszkania do miejsca pracy oraz kwota 2475 funtów brytyjskich z tytułu pokrycia poniesionych przez powódkę kosztów najmu mieszkania w Wielkiej Brytanii), a w pozostałym zakresie wniosła o oddalenie. (k. 60-64)

W piśmie z dnia 22 listopada 2017 r. powódka podtrzymała w całości swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie. Wskazała, że wbrew twierdzeniom pozwanej, nie zapewniła powódce mieszkania służbowego, w tym w szczególności samodzielnego pokoju w wynajmowanym przez spółkę mieszkaniu służbowym w M.. Powódka podała, że nigdy także pozwana nie proponowała pokrycia całości czy części wynajmowanego przez powódkę domu. Wbrew twierdzeniom pozwanej, powódka podniosła, że wystąpiła o wypłatę dochodzonego pozewem świadczenia wcześniej, wielokrotnie kontaktując się w tej sprawie ze swoim pracodawcą.

Dodatkowo powódka wskazała, że **faktycznie spółka przeloty w trakcie z G. do M. i z powrotem jej finansowała**. Jednocześnie podniosła, że po podjęciu zatrudnienia w pozwanej spółce, miała świadomość, że spędzi w M. długi czas. W związku z powyższym była zainteresowana nie tylko zabraniami ze sobą dużej ilości sprzętów domowych użytku codziennego, ale także samochodem, którym mogłaby dojeżdżać do pracy. (k. 67-68)

W piśmie z dnia 6 lutego 2018 r. powódka na zobowiązanie sądu wskazała, że domaga się należności z tytułu podróży służbowej, zgodnie z art. 77⁵ k.p. (k. 79)

Na rozprawie w dniu 2 października 2018 r. pełnomocnik powódki wskazał, że powódka propozycję pracy w M. zaakceptowała. Przepisy prawa dają uprawnienia do tego, aby poza dietą, którą otrzymała, otrzymała albo mieszkanie, w którym mogłaby mieszkać w okresie delegacji albo zwrot kosztów, który może być ustalony na podstawie rachunków albo o wskazany w przepisach ryczałt. Pełnomocnik podał, że powódka wnosi na podstawie rozliczenia ryczałtu. Dodatkowo podniósł, że zasadne jest również zwrócenie powódce kosztów dojazdu pierwszego z G. do M. z uwagi na to, że **rzeczywiście firma oferowała przelot** samolotem, ale powódka miała koty i jechała z partnerem. Gdyby firma zwrócił chociażby to co wydałaby na bilet i bagaż rejestrowy byłoby to przez powódkę do zaakceptowania. Kwota wskazana w pozwie jest wyliczona jako wykorzystanie samochodu prywatnego do celów służbowych.

Pełnomocnik pozwanego oświadczył, że podtrzymuje dotychczasowe stanowisko w całości.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Powódka A. W. była zatrudniona w pozwanej (...) S.A. w Z. na podstawie umowy o pracę początkowo na okres próbny od dnia 7 lipca 2015 r. do 6 października 2015 r. na stanowisku referenta w pełnym wymiarze czasu pracy, a wynagrodzenie określone zostało na 3 500 zł miesięcznie. Jako miejsce pracy wskazano biuro pozwanej w G. .

Następnie strony zawarły umowę o pracę na czas określony od dnia 7 października 2015 r. do 30 września 2017 r. W oparciu o powyższą umowę powódka została zatrudniona na stanowisku referenta w pełnym wymiarze czasu pracy. W treści powyższej umowy wskazano, że wynagrodzenie miesięczne powódki wynosić będzie 3.500 zł brutto oraz premia uznaniowa. Zgodnie z umową o pracę, miejscem wykonywania pracy był (...) S.A., biuro w G..

Strony zgodnie ustaliły, że powódka częściowo będzie wykonywała pracę w G., a głównie w podróży służbowej – w M..

W dniu 3 08 2018r. powódka podpisała oświadczenie w związku ze stanem ciąży i ze względu na wybrany przez nią charakter pracy wyraża zgodę na delegowanie jej do pracy poza miejsce zamieszkania.

(**niesporne** , a nadto **dowód** : umowy o pracę, k. 1, 13 akt osobowych, cz. B , oświadczenie z 3 08 2015r. k. 12 cz b akt osobowych)

A. W. przebywała w podróży służbowej udając się M. w Wielkiej Brytanii i przebywała w podróży służbowej:

- 1) od 16 lipca 2015 r. do 26 września 2015 r.,
- 2) od 3 października 2015 r. do 3 grudnia 2015 r. łącznie 135 dni

okoliczność niesporna

Powódka świadczyła w okresie zatrudnienia również pracę w Polsce w Oddziale pozwanej w G..

Okoliczność niesporna

(...) S.A. podróże służbowe z Polski do Wielkiej Brytanii i z powrotem, odbywają głównie samolotami, a bilety lotnicze na przelot finansuje pracownikom pozwana na swój koszt.

Okoliczność niesporna

Z tytułu podróży służbowej powódka otrzymywała diety, które zostały wypłacone w całości .

Okoliczność niesporna

J. M., kierownik oddziału U.K. pozwanej poinformował powódkę, że podróż do Wielkiej Brytanii odbędzie się samolotem na koszt spółki, która kupi jej bilet lotniczy do Wielkiej Brytanii. Powódka wiedziała, że pracodawca pokrywa koszty biletów lotniczych do Wielkiej Brytanii również z racji tego, że przed podjęciem pracy w podróży służbowej odbyła podróż do Wielkiej Brytanii w celu odbycia spotkania z J. M. , na którym informował on powódkę o zasadach pokrywania kosztów podróży.

Powódka wiedząc, że pracodawca nie pokrywa kosztów przejazdu samochodem, udała się w podróż z Polski do Wielkiej Brytanii prywatnym samochodem, nie uzyskując na powyższe zgody pracodawcy.

Jednocześnie powódka nie składała do pracodawcy wniosku o wyrażenie zgody na przejazd w podróży samochodem osobowym nie będącym własnością pracodawcy, ale wraz z partnerem odbyła tę podróż samochodem.

Pozwana zapewniała pracownikom w Wielkiej Brytanii bezpłatne noclegi w mieszkaniu służbowym, które wynajmuje w Wielkiej Brytanii. Powódka była poinformowana o możliwości bezpłatnego zamieszkania w mieszkaniu służbowym, jednakże odmówiła, gdyż zamierzała wraz z rodziną przenieść się do Wielkiej Brytanii i wynająć dom .

Powódka wraz ze swoim partnerem wynajęła od 1 sierpnia 2015 r. dom w miejscowości W., za opłatą 550 funtów miesięcznie.

Powódka w czasie, gdy pracowała w M. nie domagała się od pozwanej jakichkolwiek kwot tytułem zwrotu kosztów noclegów.

W okresie od 16 lipca 2015 r. do 26 września 2015 r. i od 3 października 2015 r. do 3 grudnia 2015 r. powódka pokonywała trasę z miejsca pobytu w Wielkiej Brytanii do miejsca pracy, ponosząc samodzielnie koszty dojazdów w wysokości 3771,13 zł.

(**Dowód** : umowa najmu domu, k. 9-11; zeznania świadka M. K., k. 72-73 (nagranie czas: 00:22:10-00:42:37), zeznania świadka J.M., k. 106-107 (nagranie czas: 00:04:16-00:21:01))

Wynagrodzenie powódki liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy za okres ostatnich trzech miesięcy wynosi 3500 zł brutto.

(**dowód:** zaświadczenie, k. 30)

Przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy Sąd oparł się na niespornych oświadczeniach stron **co do wykonywania przez powódkę pracy w podróży służbowej w Wielkiej Brytanii w spornym okresie** , jak i finansowaniu przez pracodawcę przelotów samolotem na trasie z Polski do M. i z powrotem , ponadto sąd oparł się na treści załączonych do akt sprawy i zgromadzonych w aktach osobowych dokumentów.

Dokumenty prywatne Sąd ocenił na podstawie art. 245 kpc, zgodnie z którym dokument prywatny sporządzony w formie pisemnej albo elektronicznej stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie, treści dokumentów strony postępowania nie kwestionowały.

Sąd przy ustalaniu stanu faktycznego oparł się na zeznaniach świadków w osobach M. K. oraz J.M., którym dał wiarę co do zasady jako bądź zgodnym ze sobą , bądź uzupełniającym się i zgodnym z treścią załączonych dokumentów, w jakim tworzyły one logiczną całość z pozostałymi dowodami.

Na rozprawie w dniu 2 października 2018 r. pełnomocnik powódki oświadczył, że wnosi o pominięcie dowodu z przesłuchania powódki.

Sąd postanowił pominąć dowód z przesłuchania stron, z uwagi na niestawiennictwo. (k. 107)

W ocenie Sądu zeznania świadków M. K. i J.M. zasługiwały na wiarę, bowiem były logiczne i konsekwentne , zgodne ze sobą lub uzupełniające się . Świadkowie wskazali , iż miejscem pracy powódki był G., bo tam są dane, stamtąd są dyspozycje i wywodzi się kierunek , praca odbywała się w biurze w G. , ale powódka przez dłuższe okresy czasu pracę świadczyła w M. w podróży służbowej . Powódce wypłacane były diety oraz zwrot poniesionych kosztów. Koszty przejazdu z Polski do Anglii były rozliczane na podstawie składanych rachunków albo firma płaciła za bilety lotnicze. Pozwana zapewniała pracownikom bezpłatne mieszkanie służbowe i powódka wiedziała o możliwości w nim zamieszkania. Powódka nie występowała o zapłatę ryczałtów z tytułu zakwaterowania, podczas gdy pracowała. Powódka nie planowała mieszkać sama, więc sama na własną rękę wynajmowała mieszkanie, nie pytała się, czy firma pokryje koszty wynajmu mieszkania. Świadek M. nie wyraził zgody na odbycie podróży przez powódkę samochodem i proponował jej przelot samolotem, którego koszt pokrywała firma.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w części uznanej przez pracodawcę, tj. 2475 £ tytułem zwrotu kosztów noclegów oraz 3 771,13 zł tytułem zwrotu kosztów przejazdów w Wielkiej Brytanii z miejsca pobytu w Wielkiej Brytanii do miejsca pracy wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 7 czerwca 2017 r. do dnia zapłaty.

Powódka w niniejszym postępowaniu domagała się ryczałtów za nocleg w Wielkiej Brytanii w trakcie podróży służbowej, kosztów związanych z używaniem samochodu prywatnego do celów służbowych (w zakresie w jakim dotyczy on dojazdu z miejsca zamieszkania w Polsce do miejsca tymczasowego zamieszkania w Wielkiej Brytanii) oraz kosztów związanych z używaniem prywatnego samochodu do celów służbowych (w zakresie w jakim dotyczy on dojazdów z miejsca tymczasowego zamieszkania w Wielkiej Brytanii do biura pozwanej w M.).

W pierwszej kolejności wskazać należy, że powódka była zobowiązana do wskazania podstawy roszczenia.

Powódka reprezentowana przez pełnomocnika na zobowiązanie sądu jednoznacznie stwierdziła, że domaga się należności z tytułu podróży służbowej, a nie wynagrodzenia, obie strony powoływały się na to, że co do zasady należności z tytułu podróży służbowej przysługiwały powódce, co jest niesporne.

Ostatecznie pozwana spółka uznała roszczenie co do kwot 3771,13 zł z tytułu przejazdów w Wielkiej Brytanii z miejsca zamieszkania do miejsca pracy oraz 2475 funtów brytyjskich z tytułu pokrycia poniesionych przez powódkę kosztów najmu mieszkania w Wielkiej Brytanii, a w pozostałym zakresie wniosła o oddalenie. Strona pozwana uznała roszczenie powódki w zakresie poniesionych kosztów zgodnie z umową zawartą przez powódkę na wynajem domu.

Mając na uwadze treść art. 213 § 2 kpc sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

Sąd zważył, iż uznanie przez pozwaną powództwa we wskazanych przez pozwaną części nie jest sprzeczne z prawem, nie zmierza do obejścia prawa, ani nie jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, ma na uwadze słuszny interes pracownika i rzeczywiście poniesione przez pracownika koszty podczas pobytu w Wielkiej Brytanii.

Przechodząc do rozważań prawnych w pierwszej kolejności należy wskazać, że w myśl zaś art. 77⁵§ 1 kp pracownikowi wykonującemu na polecenie pracodawcy zadanie służbowe poza miejscowością, w której znajduje się siedziba pracodawcy, lub poza stałym miejscem pracy przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową.

Stosownie do art. 77⁵§ 2 kp, minister właściwy do spraw pracy określi, w drodze rozporządzenia, wysokość oraz warunki ustalania należności przysługujących pracownikowi, zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej, z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju oraz poza granicami kraju. Rozporządzenie powinno w szczególności określać wysokość diet, z uwzględnieniem czasu trwania podróży, a w przypadku podróży poza granicami kraju - walutę, w jakiej będzie ustalana dieta i limit na nocleg w poszczególnych państwach, a także warunki zwrotu kosztów przejazdów, noclegów i innych wydatków.

Z kolei w myśl art. 77⁵§ 3 kp, warunki wypłacania należności z tytułu podróży służbowej pracownikowi zatrudnionemu u innego pracodawcy niż wymieniony w § 2 określa się w układzie zbiorowym pracy lub w regulaminie wynagradzania albo w umowie o pracę, jeżeli pracodawca nie jest objęty układem zbiorowym pracy lub nie jest obowiązany do ustalenia regulaminu wynagradzania.

Zgodnie z art. 77⁵§ 4 kp, postanowienia układu zbiorowego pracy, regulaminu wynagradzania lub umowy o pracę nie mogą ustalać diety za dobę podróży służbowej na obszarze kraju oraz poza granicami kraju w wysokości niższej niż dieta **z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju** określona dla pracownika, o którym mowa w § 2.

Natomiast stosownie do treści art.77⁵§5 kp, w przypadku gdy układ zbiorowy pracy, regulamin wynagradzania lub umowa o pracę nie zawiera postanowień, o których mowa w § 3, pracownikowi przysługują należności na pokrycie kosztów podróży służbowej odpowiednio według przepisów, o których mowa w § 2.

Rozważając zasadność zgłoszonego w sprawie powództwa należało mieć także na względzie przepisy rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz.U. z 2013 r., poz.167), albowiem strony nie wskazały na obowiązywanie aktu wewnątrzzakładowego, układu zbiorowego czy umowy, które regulowałyby kwestie należności z tytułu podróży służbowych w sposób odmienny od przepisów powołanego rozporządzenia.

Stosownie do treści § 2 tegoż rozporządzenia **z tytułu** podróży krajowej oraz **podróży zagranicznej, odbywanej w terminie i miejscu określonym przez pracodawcę, pracownikowi przysługują:**

1) diety;

2) zwrot kosztów:

a) przejazdów,

b) dojazdów środkami komunikacji miejscowej,

c) noclegów,

d) innych niezbędnych udokumentowanych wydatków, określonych lub uznanych przez pracodawcę odpowiednio do uzasadnionych potrzeb.

Zgodnie z treścią § 3 ust. 1 cyt. powyżej rozporządzenia **środek transportu właściwy do odbycia podróży krajowej lub podróży zagranicznej, a także jego rodzaj i klasę, określa pracodawca.** Ust. 2 stanowi, iż pracownikowi przysługuje zwrot kosztów przejazdu w wysokości udokumentowanej biletami lub fakturami obejmującymi cenę biletu środka transportu, wraz ze związanymi z nimi opłatami dodatkowymi, w tym miejscówkami, z uwzględnieniem posiadanej przez pracownika ulgi na dany środek transportu, bez względu na to, z jakiego tytułu ulga przysługuje.

W myśl § 3 ust. 3 ww. rozporządzenia na wniosek pracownika pracodawca może wyrazić zgodę na przejazd w podróży krajowej lub podróży zagranicznej samochodem osobowym, motocyklem lub motorowerem niebędącym własnością pracodawcy.

W sprawie niniejszej pozwany pracodawca uznał żądanie powódki co do kosztów poniesionych przez powódkę na dojazdy do pracy w Wielkiej Brytanii w spornym okresie w kwocie 3 771, 13 zł – co czyni zadość roszczeniom wynikającym z § 2 ust.2 pkt a,b w zw. Z § 17 ust 4 pkt 1 tegoż rozporządzenia.

W zakresie pozostałych kosztów podróży tj. z Polski do Wielkiej Brytanii samochodem prywatnym powództwo nie zasługuje na uwzględnienie, albowiem **powódka nie uzyskała zgody pracodawcy na podróż takim środkiem transportu, co jest wymagane zgodnie z § 3 ust.3** powołanego rozporządzenia. Ponadto w przypadku żądania zwrotu kosztów biletu lotniczego oraz bagażu powódka nie wykazała wartości takich biletów i opłat jakie obowiązywały w spornym okresie za bilet i bagaż ograniczając się do stwierdzenia, że taka kwota powódkę by satysfakcjonowała, a więc roszczenie to nie zostało przez powódkę w ogóle udowodnione. Ciężar dowodu w tym zakresie zgodnie z treścią art. 232k.p.c. i art.6 k.c. spoczywał na powódce. Powódka nie stawiła się nawet na przesłuchanie w charakterze strony i ostatecznie dowód ten na wniosek pełnomocnika powódki został pominięty. Materiał dowodowy zebrany w sprawie pozwolił na ustalenie, że pracodawca opłacał przelot lotniczy, a powódka od razu zdecydowała, że pojedzie swoim samochodem prywatnym, na co nie miała zgody. Co więcej, powódka nie

wykazała pracodawcy innych kosztów, w tym kosztu biletu lotniczego, czy też bagażu. Zgodnie, bowiem z treścią § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej - środek transportu właściwy do odbycia podróży krajowej lub podróży zagranicznej, a także jego rodzaj i klasę, określa pracodawca. Pracownikowi przysługuje zwrot kosztów przejazdu w wysokości udokumentowanej biletami lub fakturami obejmującymi cenę biletu środka transportu, wraz ze związanymi z nimi opłatami dodatkowymi, w tym miejscówkami, z uwzględnieniem posiadanej przez pracownika ulgi na dany środek transportu, bez względu na to, z jakiego tytułu ulga przysługuje. (§ 3 ust. 2)

Mając na uwadze powyższe, zwrot kosztów za dojazd samochodem prywatnym powódki z Polski do Wielkiej Brytanii nie przysługuje.

Z tytułu poniesionych kosztów noclegów sąd uwzględnił powództwo w części uznanej przez pracodawcę tj co do kwoty 2475 funtów brytyjskich – w wysokości rzeczywiście poniesionych kosztów najmu domu , co do których powódka przedstawiła umowę najmu z mocy § 2 pkt 2 c w zw. Z § 16 ust 1 tegoż rozporządzenia w związku z art. 213 § 2 kpc , mając na uwadze , **iż z § 16 ust. 4 tegoż rozporządzenia wynika , że ust.1 i 2 nie stosuje się , jeżeli pracodawca lub strona zagraniczna zapewniają pracownikowi bezpłatny nocleg.** Z przesłuchania świadków wynika ,ze strona pozwana zapewniała bezpłatny nocleg pracownikom w Wielkiej Brytanii ,a pozwany i tak uznał roszczenie powódki do kwoty rzeczywistych kosztów najmu całego domu i to wynajmowanego wspólnie z rodziną powódki , a więc uznanie pozwu w tej części jest zgodne z interesem powódki .

Powódka nie przedstawiła w niniejszym postępowaniu dowodów , z których wynikać by miało , że pracodawca nie zapewniał bezpłatnego noclegu , ciężar dowodu w tym zakresie zgodnie z treścią art. 232 kpc i 6 kc obciąża powódkę . W tym miejscu należy zwrócić uwagę również na treść § 5 ust 1 cytowanego rozporządzenia z 29 stycznia 2013r. , zgodnie z treścią którego pracownik dokonuje rozliczenia kosztów podróży krajowej lub podróży zagranicznej **nie później niż w terminie 14 dni od dnia zakończenia tej podróży. Powódka nie wyjaśniła w niniejszym postępowaniu powodów nieprzedstawienia do rozliczenia kosztów noclegów w terminie wymaganym w rozporządzeniu.** W ocenie Sądu w takiej sytuacji żądanie przez powódkę kwoty 4275 funtów brytyjskich ponad kwotę uznana przez pracodawcę tytułem ryczałtów za noclegi, w sytuacji gdy faktycznie wydatkowała i to wspólnie ze swoim partnerem na wynajem domu kwotę 2475 funtów, a więc kwotę ponad 2 razy mniejszą, jest we wskazanych okolicznościach sprawy nieuzasadnione , pracodawca de facto zobowiązał się ponieść koszty wynajmu domu również dla członka rodziny powódki . Powódka poniesiony wydatek wykazała umową najmu domu w W., za opłatą 550 funtów miesięcznie. Bezspornie w niniejszym postępowaniu umowa najmu potwierdza wysokość poniesionych, niespornie przez powódkę kosztów , tak jak rachunek czy paragon , wysokość poniesionych przez powódkę kosztów z tego tytułu była ponadto niesporna pomiędzy stronami . Sąd we wskazanych okolicznościach sprawy nie podziela także stanowiska strony powodowej co do interpretacji w zakresie kosztów zwrotu noclegu. W sprawie zostało wykazane, pozwana zapewniała bezpłatne noclegi pracownikom na terenie Wielkiej Brytanii , a powódka sama zdecydowała , że wynajmie dom z członkiem rodziny. Co więcej, strona powodowa nie wykazała, żeby pozwana nie zapewniała bezpłatnych noclegów stosownie do treści § 16 ust 4 rozporządzenia , od razu przedstawiła pracodawcy, że będzie mieszkała w Wielkiej Brytanii razem z rodziną w domu, który wynajmie. Strona pozwana uznała roszczenie powódki w zakresie poniesionych kosztów , przedstawione po terminie wynikającym z **§ 5 ust 1** rozporządzenia , zgodnie z umową zawartą przez powódkę na wynajem domu, co czyni zadość słusznemu interesowi strony powodowej i wobec czego Sąd uznał, że wskazane przez stronę pozwaną uznanie nie jest sprzeczne z prawem, ani zasadami współżycia społecznego i nie zmierza do obejścia prawa i uwzględnił w zakresie należności z tytułu podróży służbowej tylko kwoty uznane przez stronę pozwaną. W ocenie Sądu powyższe, zaspakaja roszczenie powódki. Wskazać należy, że na gruncie przepisów rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz.U. z 2013 r., poz.167), zasadą **są diety oraz zwrot poniesionych przez pracownika w podróży służbowej kosztów** . Stosownie do treści § 2 tegoż rozporządzenia **z tytułu**

podróży krajowej oraz **podróży zagranicznej, odbywanej w terminie i miejscu określonym przez pracodawcę, pracownikowi przysługują:**

1) diety;

2) zwrot kosztów:a) przejazdów,b) dojazdów środkami komunikacji miejscowej,

c) noclegów,d) innych niezbędnych udokumentowanych wydatków, określonych lub uznanych przez pracodawcę odpowiednio do uzasadnionych potrzeb, a zatem nie jest obowiązkiem pracodawcy zaspakajanie kosztów, ponad koszty poniesione. Takie koszty powódka przedstawiła w zakresie wynajmu domu i zostały one uznane przez pozwanego, pomimo wykazania przez stronę pozwaną w niniejszym procesie zapewniania **pracownikom bezpłatnego noclegu**. Sąd nie podziela stanowiska strony powodowej w zakresie w jakim podnosiła, iż w niniejszej sprawie ma zastosowanie § 16 ust. 2 rozporządzenia, iż **w razie nieprzedłożenia rachunku za nocleg, pracownikowi przysługuje ryczałt** w wysokości 25% limitu, o którym mowa w ust. 1. Ryczałt ten nie przysługuje już choćby z tej przyczyny, że powódka nie wykazała, aby nie miała zapewnionego bezpłatnego noclegu. Ponadto z zawartej umowy najmu domu wynika poniesiony koszt i taką umowę powódka przedstawiła w sprawie niniejszej dla udokumentowania poniesionych kosztów, co jest równoznaczne z przedstawieniem rachunku czy paragonu. Ponadto nie jest zrozumiałe nieprzedstawienie tych kosztów do rozliczenia w terminach wynikających z § 5 ust.1 tegoż rozporządzenia, skoro diety były regularnie rozliczane.

Mając powyższe na uwadze, Sąd w punkcie I wyroku zasądził od pozwanego (...) S.A. w Z. na rzecz powódki A. W. kwotę 2475 £ tytułem zwrotu kosztów noclegów oraz 3 771, 13 zł tytułem zwrotu kosztów przejazdów w Wielkiej Brytanii z miejsca pobytu w Wielkiej Brytanii do miejsca pracy wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 7 czerwca 2017 r. do dnia zapłaty na mocy powołanych przepisów art. 213 §2 kpc i **Art. 77⁵** kodeksu pracy w związku z powołanymi rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej.O odsetkach Sąd orzekł na mocy art. 481 k.c. w zw. z art. 300 k.p. Zgodnie z art. 481 § 1 k.c. Jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.§ 2. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wiarygodność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy.

§ 2¹. Maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie).

§ 2². Jeżeli wysokość odsetek za opóźnienie przekracza wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie, należą się odsetki maksymalne za opóźnienie.

§ 2³. Postanowienia umowne nie mogą wyłączać ani ograniczać przepisów o odsetkach maksymalnych za opóźnienie, także w przypadku dokonania wyboru prawa obcego. W takim przypadku stosuje się przepisy ustawy.

§ 2⁴. Minister Sprawiedliwości ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski", wysokość odsetek ustawowych za opóźnienie.

§ 3. W razie zwłoki dłużnika wierzyciel może nadto żądać naprawienia szkody na zasadach ogólnych.

O odsetkach orzeczono od dnia wniesienia pozwu zgodnie z żądaniem powódki mając na uwadze uznanie w tym zakresie kwot głównych przez stronę pozwanąz mocy art. 213 §2 kpc .

W punkcie II wyroku, Sąd w pozostałym zakresie powództwo oddalił.

Mając na uwadze treść art. 98 k.p.c., na zasadzie odpowiedzialności za wynik procesu, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 738 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (stosunkowo w zakresie w jakim powódka wygrała proces, tj. o, 41 %) (punkt III wyroku). Sąd nie zasądził od powódki kosztów procesu na rzecz strony pozwanej z uwagi na brak takiego wniosku ze strony pełnomocnika pozwanej.

W punkcie IV wyroku Sąd nadał wyrokowi w pkt I rygor natychmiastowej wykonalności do kwot 2475 £ oraz 3 771, 13 zł, na podstawie art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c., z którego wynika, że Sąd z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności, jeżeli zasądza roszczenie uznane przez pozwanego.

Zgodnie z treścią art. 13 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U Nr 167, poz. 1398 ze zm.) opłatę stosunkową pobiera się w sprawach o prawa majątkowe; wynosi ona 5 % wartości przedmiotu sporu lub przedmiotu zaskarżenia, jednak nie mniej niż 30 złotych i nie więcej niż 100.000 złotych. Zgodnie z art. 96. ust. 1 ww. pkt 4 ustawy stanowi, iż nie mają obowiązku uiszczenia kosztów sądowych, pracownik wnoszący powództwo lub strona wnosząca odwołanie do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych, z zastrzeżeniem art. 35 i 36.

W myśl art. 113 ust. 1 przedmiotowej ustawy kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator lub prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją ku temu podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu.

Mając na uwadze fakt, iż strona pozwana przegrała proces w zakresie roszczeń objętych punktem I wyroku, Sąd na mocy art. 113 ust. 1 cyt. ustawy nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku kwotę 596 zł tytułem części opłaty od pozwu od obowiązku uiszczenia której powódka była zwolniona z mocy ustawy oraz kwotę na mocy art. 97 wskazanej ustawy 191, 38 zł tytułem zwrotu części wydatków. (k. 46-47)

O powyższym orzeczono w punkcie V wyroku.